

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 1104/10

בפני: כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין
כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט י' דנציגר

העותר: 1. השר לענייני אסירים ומשוחררים ברשות
הפלסטינית
2. המשרד לענייני אסירים ומשוחררים ברשות
הפלסטינית

נגד

המשיבים: 1. נציב שירות בתי הסוהר
2. שירות בתי הסוהר
3. השר לביטחון פנים
4. המשרד לביטחון פנים

עתירה למתן צו-על-תנאי

תאריך הישיבה: כ"ז בטבת התשע"א (03.01.11)

בשם העותרים: עו"ד חוסאם יונס

בשם המשיבים: עו"ד הילה גורני

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

1. לפנינו עתירה שהגישו השר והמשרד לענייני אסירים ומשוחררים ברשות הפלסטינית בה מתבקש בית משפט זה להורות לשירות בתי הסוהר להעביר להם מדי

יממה מידע אודות תושבי הרשות הפלסטינית המוחזקים במתקניו ואודות זהות המתקן בו כל אחד מהם מוחזק (להלן: המידע).

בגדרה של העתירה נטען כי לצורך מתן השירותים שמספקים העותרים לתושבי הרשות הפלסטינית המוחזקים במתקני שירות בתי הסוהר נדרשת העברת המידע. העותרים מוסיפים וטוענים כי מידע זה מועבר לארגון הצלב האדום הבינלאומי ולארגוני זכויות אדם על פי בקשתם בכתב, אך מאחר שהם אלו המספקים את מרבית השירותים לתושבי הרשות הפלסטינית המוחזקים במתקני שירות בתי הסוהר ומאחר שהם נגישים יותר למשפחות האסירים ומטפלים בפניותיהן באופן שוטף יש לחייב את המשיבים להעביר להם את המידע הנזכר לעיל גם כן.

2. טענתם המרכזית של המשיבים היא כי יש לדחות את העתירה על הסף. לטענתם, אין מקום שבית משפט זה יידרש לעתירה, שכן הידרשות לה משמעותה התערבות בניהול יחסי החוץ של מדינת ישראל, עניין המצוי בתחום סמכותה המובהקת של הרשות המבצעת. את טענתם זו מבססים המשיבים על היות העותרים גופים של הרשות הפלסטינית אשר יחסיה עם ישראל מתנהלים במישור המדיני ועל פי הסכמים מדיניים שנכרתו בין ישראל לבין אש"ף ושמכוחם הוקמה ופועלת הרשות הפלסטינית המהווה, לשיטת המשיבים, "ישות מדינית מוגבלת".

3. דין העתירה להידחות. כפי שמציינים המשיבים, יחסי הרשות הפלסטינית ומדינת ישראל מוסדרים בשורה של הסכמים בינלאומיים שנכרתו ביניהן. למעשה, מכוחו של הסכם הביניים בין מדינת ישראל לבין ארגון אש"ף מיום 28.9.1995 הוקמה הרשות הפלסטינית ובמסגרת הסכם זה והסכמים שנכרתו בין הצדדים מאוחר יותר הוסכם מהן סמכויות הרשות הפלסטינית ומהן התחייבויות מדינת ישראל כלפי הרשות הפלסטינית. במסגרת העתירה דנן (ובניגוד לבג"ץ 1103/10 אשר הוגש אף הוא על ידי גורמי הרשות הפלסטינית), טענות העותרים נובעות ממעמדם שלהם כמספקי שירותים לתושבי הרשות הפלסטינית ולא מובאות לפנינו במסגרת "עתירה ציבורית" בשם אסירים ועצירים תושבי הרשות הפלסטינית אשר אינטרס או זכות שלהם נפגעו. העותרים טוענים כי מעמדם, אשר מכוחו מספקים הם שירותים שונים לאסירים ועצירים כאמור, מחייב כי לא תעשה אבחנה ביניהם לבין אגודות ציבוריות לגביהן הוסכם, במסגרת הליך קודם (בג"ץ 6757/95 חירבאוי נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון (לא פורסם, 11.2.1996) (להלן: עניין חירבאוי)), כי ימסרו פרטים אודות אסירים ועצירים כאמור על פי בקשתן בכתב.

מבלי להכריע בשאלת מעמדה של הרשות הפלסטינית והשלכות מעמד זה על זכות העמידה של גורמי הרשות הפלסטינית לפני בית משפט זה ביושבו כבית משפט גבוה לצדק, איננו סבורים כי יש מקום להתערב בהחלטת המשיבים שלא להכיר במעמד העותרים לעניין העברת המידע המבוקש בגדר העתירה. העותרים אינם מצביעים על הסכמה של מדינת ישראל, במסגרת ההסכמים שנכרתו בין הצדדים, להכיר ברשות הפלסטינית או במי מגופיה כגורם המייצג את האסירים והעצורים תושבי הרשות הפלסטינית. יוער כי אף אם היו מצביעים על הסכמה כאמור, הרי שדומה כי ניתן היה לטעון שההחלטה האם להעביר את המידע מצויה במישור המדיני ושלפיכך אין מקום להתערבות בית משפט זה בה, שכן היא אינה נמנית על אותם המקרים החריגים בהם יתערב בית משפט בהחלטה במישור המדיני [לעניין זה ראו בהרחבה: בג"ץ 1169/09 פורום משפטי למען ארץ ישראל נ' ראש הממשלה, ח"כ אהוד אולמרט (לא פורסם, 15.6.2009), וכן ראו למשל: בג"ץ 9290/99 מ.מ.ט מטה מותקפי הטרור נ' ממשלת ישראל, פ"ד נד(1) 8(2000)]. בהעדר הכרה כאמור במעמד העותרים, לא נפל כל פגם בהחלטת המשיבים שלא להעביר את המידע לעותרים. אין בשירותים שמספקים העותרים, בהעדר הסכמה במישור המדיני על מעמד העותרים כמספקי שירותים, כגון שירותי ייצוג משפטי, לעצירים ולאסירים תושבי הרשות הפלסטינית, כדי להקים עילה להתערבות בית משפט זה בהחלטת המשיבים שלא להעביר להם את המידע.

4. למעלה מן הצורך, יצויין כי דומה שטענות העותרים, המתבססות על מעמדם ועל השירותים הניתנים על ידם, כחלק מן הרשות הפלסטינית, נוגעות למישור המדיני ונראה כי אין מקומן להישמע לפני בית משפט זה. יש להדגיש בהקשר זה את שהעותרים ביקשו להצניע: העותרים אינם ארגון בלתי ממשלתי לשמירה על זכויות אדם או זכויות אסירים. העותרים מהווים חלק מן הרשות הפלסטינית ואין הם יכולים לבסס עתירה, המתבססת על אינטרס שלהם או פגיעה בהם, בהתעלם מן העובדה כי מערכת היחסים של הרשות הפלסטינית עם מדינת ישראל מוסדרת בהסכמים מדיניים שנכרתו ביניהן וליצור חיץ, יש מאין, בינם לבין הרשות הפלסטינית במטרה להתגבר על מכשול זה.

עוד נבקש לציין ואף זאת למעלה מן הצורך, כי אין מחלוקת כי בהתאם להסכמות שהתקבלו בעניין חירבאוי מעבירה מדינת ישראל מידע אודות אסירים ועצורים תושבי השטחים המוחזקים על ידה לארגון הצלב האדום הבינלאומי ולאגודות ציבוריות המבקשות לעשות כן ועל כן המידע הדרוש לעותרים יכול שיועבר אליהם באמצעות הגופים הללו ואין כל חשש כי לא יימסר מידע כאמור ככל שזה יידרש.

5. אשר על כן, העתירה נדחית. העותרים יישאו בהוצאות המשיבים בסך של 5,000 ש"ח.

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה א' ריבלין:

אני מסכים.

המשנה לנשיאה

השופטת ע' ארבל:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, י"ט באדר א' תשע"א (23.2.2011).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

המשנה לנשיאה